

lingssituation sige: Jamen så går vi i forhandling – også selv om vi i det, der så bliver slutresultatet, bevæger os væk fra undtagelsen, som så selvfølgelig skal til folkeafstemning, hvis det bliver en del af en traktat? Vil man så i forhandlingssituationen stå fast, eller vil man have et forhandlingsmandat, der giver mulighed for at glide væk, at fravige det danske forbehold? Jeg har måske ikke stillet spørgsmålet klart nok i første omgang. Nu mener jeg ikke, at det kan misforstås længere, og så vil jeg gerne bede hr. Ove Fich om at besvare det med et ja eller et nej. Skal vi så stå fast under forhandlingerne, eller skal vi bøje os under forhandlingerne, sådan som Venstre og De Konservative ønsker at mandatet skal være?

Så vil jeg stille et spørgsmål til hr. Kent Kirk i forbindelse med, at fru Charlotte Antonsen rent faktisk sagde, at der ikke er nogen skotter mellem NATO, Vestunionen og EU: Er hr. Kent Kirk enig i, at der ikke er nogen skotter?

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Hr. Keld Albrechtsen har bemærket nok en forskel mellem Venstre og De Konservative, og den er, at vi ikke siger, at vi ønsker et fuldt integreret WEU inden for Den Europæiske Union. Det er ikke vores politik. Vi vil ikke udelukke, at det kan ske ad åre, men det er ikke vores holdning i dag.

I øvrigt vil jeg vedrørende spørgsmålet om stemmevægt komme med den ene bemærkning til hr. Keld Albrechtsen, at jeg kun kan konstatere, at er der to, der står sammen i europæisk politik, så er det John Major og hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu skal jeg selvfølgelig ikke svare på hr. Ove Fichs vegne, men jeg vil gerne understrege, at der må være to grundholdninger i denne debat.

Den ene er, at det er Danmark, der kan hæve forbeholdene, og ingen andre. De kan hyle og skribe, lige så meget de vil, på den regeringskonference. Hvis vi i Danmark ikke ønsker at hæve de forbehold, bliver de forbehold ikke hævet. Jeg skal vende tilbage til, hvad vores holdning er til forbeholdene. Men det er det løfte, der er givet, og det er den understregning, der er.

Den anden grundholdning er vores løfte i Edinburgh om, at hvis de øvrige lande ønsker at

gå videre på områder, hvor Danmark via vores forbehold står udenfor, vil Danmark ikke blokere for det. Vi har accepteret, at de andre går videre, men vi har vores forbehold. Det må være et svar til hr. Keld Albrechtsen, at hvis de øvrige lande på denne regeringskonference lægger en linje frem, hvor de i en fornyet Maastricht-traktat kræver nogle beslutninger på områder, hvor vi har nogle forbehold, så har vi lovet at sige: Lad dem gøre det! Men vi har fastholdt vores forbehold, indtil den danske befolkning via en folkeafstemning har ophævet dem. Så der er ikke det store mysterium i dette her. Der er to grundsynspunkter, som der skal holdes fast i, og dermed er både den danske befolkning tryk og EU-fællesskabets fremtid sikret.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Kent Kirk bekræfter jo, at grunden til, at man ikke vil garantere en folkeafstemning om resultatet af regeringskonferencen, er, at man er bange for, at befolkningen stemmer nej til det, befolkningen bliver spurgt om. Og argumentet fra hr. Kent Kirks side for, at der ikke skal være nogen folkeafstemning, er, at han jo kender salamimetoden bl.a. fra Enhedslistens side: at man ønsker at skære skive for skive af, indtil der ikke er mere union.

Jamen man kan jo kun skære skive for skive af, hvis det er sådan, at befolkningen stemmer nej til det, befolkningen i EU-spørgsmål bliver spurgt om. Ellers bliver der jo ikke skåret nogen skiver. Og det vil sige, at hr. Kent Kirk må være bange for, at det kan blive udfaldet af en folkeafstemning, og det må jo så være den egentlige grund til, at Det Konservative Folkeparti er blandt de partier, der desværre ikke vil garantere befolkningen, at der bliver en folkeafstemning om resultatet af den kommende regeringskonference.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg må sige helt klart til hr. Kristian Thulesen Dahl: Vi havde en folkeafstemning om dansk medlemskab i 1972, og den står vi stadig væk ved, og det mener vi er den afgørende folkeafstemning. Derfor er det en fuldstændig fejlagtig opfattelse, hr. Thulesen Dahl giver udtryk for: at vi skal have en folkeafstemning, hver gang der er et europæisk spørgsmål på dagsordenen.

Vi har sagt – og det står vi ved – at sker der nogle ændringer i traktaterne, som gør, at det er